

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi)

ÎPS Ciprian,
Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei

In Sfânta Scriptură a Noului Testament, vedem că, de cele mai multe ori, atunci când săvârșea o minune asupra oamenilor, Mântuitorul obișnuia să-i întrebe pe cei suferinzi dacă ei cred în posibilitatea vindecării și numai după ce răspundeau afirmativ, proceda efectiv la însănătoșirea cuiva, subliniind, prin cuvintele: «**fie ție după credința ta**» sau «**după credința voastră fie vouă**», că, de fapt, vindecarea era determinată de credința pe care omul o avea în suflet și pe care și-o mărturisea, fără rezerve.

Astfel au stat lucrurile și cu cei doi orbi vindecați de Domnul Hristos, în orașul Capernaum. Aceștia erau convingeți că Învățătorul din Nazaret nu era un simplu proroc, ci Însuși Mesia, Izbăvitorul lumii, pe care Dumnezeu-Tatăl Îl promisese protopărinților Adam și Eva, când i-a izgonit din Grădina Edenului. Dovadă stau cuvintele de adresare ce le-au însoțit cererea: «**miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!**» (Matei 9, 27), ceea ce înseamnă că-L identificau cu descendentul regelui David, prin Care Dumnezeu avea să izbăvească lumea de păcat. Aveau convingerea că Iisus nu era doar un om ce deținea anumite cunoștințe medicale sau o persoană înzestrată nativ cu o putere extraordinară, ci că este Însuși Dumnezeu, Doctorul, prin excelență, al trupurilor și al sufletelor noastre. Nu cu mult timp în urmă, îl vindecase pe slăbănogul din Capernaum, mai întâi, sufleteste, prin iertarea păcatelor, apoi și trupește, prin revigorarea organismului paralizat, ca să ne dea tuturor de înțeles că, de multe ori, o anumită boală trupească poate fi consecința îmbolnăvirii sufleteste, din pricina păcatului. Poate că cei doi orbi vor fi făcut și ei o anumită pocăință, pe care Mântuitorul le-a apreciat-o, dimpreună cu răbdarea în suferință, întrucât și-au purtat crucea vieții fără să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu.

Conștientizând nenorocirea vieții lor, își doreau din tot sufletul ca Cineva, cândva, să pună capăt suferinței de a nu vedea. Desigur, vor fi avut parte de mila celor din jur, însă, oricât de mare ar fi fost ajutorul venit din partea oamenilor, acesta nu se putea compara cu redarea luminii ochilor de către Domnul Hristos. Și, iată, **pe baza credinței lor sincere, ferme, adevărate, precum și a răbdării în suferință, Mântuitorul S-a milostivit de ei și i-a vindecat.**

Te-a batjocorit cineva și ți-a spus cuvânt de ocară? Tu să-i răspunzi prin cuvânt bun. Te-a nesocotit și nu te-a luat în seamă? Să te socotești că ești din pământ, din el ești zidit și în el te vei întoarce...

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

Viața Bisericii

Maica Biserică

Sfântul Nicolae Velimirovici | Doxologia.ro

Maica Biserică! Așa își numesc ortodocșii Biserica lor. Statul nu se numește maică și nici unei alte asociații omești nu i se dă acest nume. Acest nume i se potrivește numai Bisericii. Și pe bună dreptate se numește Biserica maică. **Ea naște pe fiii și fiicele lui Dumnezeu.** Întreg Noul Testament vorbește de naștere, de nașterea **din nou**, de renaștere. Și prin gura lui Hristos, și prin gurile apostolilor, și mai târziu prin gurile sfinților părinți și sfințelor maici. Este vorba, bineînțeles, de nașterea duhovnicească, despre aceea pe care învățatul Nicodim nu a putut să o priceapă, dar pe care mai apoi au înțeles-o și au experiat-o în sine milioane și milioane de creștini.

Nu există naștere fără atingere. Nici trupească, nici duhovnicească. Dragostea se manifestă prin atingere. Atât cea trupească, cât și cea duhovnicească. Maica Biserică naște fiii săi duhovnicești prin atingerea cu Dumnezeu-Duhul Sfânt. Cum asta? Precum

Mesia născut din Preasfânta Fecioară Maria. Și Maria a întrebat pe îngerul lui Dumnezeu: Cum va fi aceasta, de vreme ce nu știu de bărbat? La aceasta îngerul i-a răspuns: *Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui de sus te va umbri; pentru aceasta și Cel ce Se va naște din tine va fi sfânt și Se va numi Fiul lui Dumnezeu.* Într-adevăr, aici este vorba despre nașterea trupească a lui Hristos, iar noi vorbim despre **nașterea duhovnicească prin Biserică de la Duhul Sfânt.** Totuna, lui Dumnezeu îi este posibil tot ceea ce spune.

Cine a conceput prima oară nașterea dacă nu Dumnezeu? Dar când a conceput pe cea trupească, a conceput și nașterea duhovnicească. Și când poate să săvârșească una, atunci o poate săvârși și pe cealaltă. Ceea ce este de primă însemnătate este că Biserica e Maică, a fost, este și va fi până la sfârșitul veacurilor. Nume drag: **Maica Biserică!**

Interviu

„Ceea ce i se pare omului drept, pentru Dumnezeu este nedrept”

(interviu cu Pr. Emil Crăciun, Parohia „Pogorârea Sfântului Duh” Reșița)

Partea I

Georgiana T. | Ortodoxiatinerilor.ro

Georgiana T.: Părinte, ce ar trebui să înțeleagă tinerii prin judecarea aproapelui?

Pr. Emil Crăciun: Judecarea aproapelui este unul dintre păcatele destul de uzitate astăzi, aproape în orice mediu te afli atunci când se întâlnesc două persoane apare și ispita de a vorbi despre al treilea. Atunci când judecăm pe altcineva căutăm să punem sub lupă anumite lucruri reale sau de multe ori nereale ale aproapelui nostru și astfel să mascăm propriile noastre defecte, slăbiciuni sau păcate. Este mai ușor al judeca pe altul decât a te judeca pe tine însuși! Dacă Mântuitorul a venit în lume, nu ca să o judece, ci ca aceasta să se mântuiască prin El (Ioan 3, 17), atunci nici omul nu trebuie să vorbească despre căderile semenilor, ci trebuie să caute venirea acestora în fire. „Pentru a nu cădea în judecarea aproapelui, ai grijă să nu primești niciun cuget rău despre nimeni și să fii mort pentru toți” ne învață **Sfântul Serafim de Sarov**.

Iar **Sf. Apostol Pavel** ne spune: „Pentru aceea, o, omule, oricine-ai fi tu, cel care judeci, ești fără cuvânt de apărare: fiindcă în ceea ce pe altul îl judeci, pe tine însuși te osândești, căci aceleași lucruri le faci și tu, cel care judeci.” Deci cred că ar trebui să înțelegem că judecarea aproapelui nu rezolvă deloc o anumită stare de lucruri, că prin judecată, lumea sau cei pe care-i judecăm nu vor deveni mai buni și că ori de câte ori judecăm pe cineva ne transpunem în locul lui Dumnezeu. Mântuitorul a lămurit acest lucru prin cuvântul Său și care devine pentru noi o normă de bună-conviețuire pe care ne-a dat-o: „**Nu judecați, ca să nu fiți judecați!**” (Matei 7, 1).

Georgiana T.: Cum ne dăm seama dacă îl judecăm pe aproapele nostru, atunci când ne greșește? Putem să îndreptăm greșelile celuilalt, fără a-l judeca?

Pr. Emil Crăciun: Adeseori se spune că ajungem să-l judecăm pe celălalt, din dorința de a-l îndrepta. Ne uităm la faptele lui, vedem ce este nepotrivit, i le comunicăm și îi cerem să ia alt chip. Dar când facem această critică, mai ținem seama de cuvintele Mântuitorului: „**De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău**” (Matei 7, 1-5)? Mă tem ca nu! Nu mai spun că de multe ori ceea ce i se pare omului drept, pentru Dumnezeu este nedrept. Iar pentru a nu porni cu ușurință spre judecată, voi aminti de episodul cu femeia desfrânată care urma să fie omorâtă cu

pietre.

Mântuitorul le spune celor ce doreau să arunce cu pietre în ea: „**Cel fără de păcat dintre voi să arunce primul cu piatra**” (Ioan 8, 7). Și răspunsul tacit al acestora este pilduitor pentru fiecare dintre noi cei care judecăm: „**Iar ei auzind, si muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul**” (Ioan 8, 9). Eu nu știu dacă putem corecta noi greșelile sau păcatele cuiva împotriva voinței lui? Binele cu forța, nu se poate și nu știu dacă ar mai fi bine? Nici Dumnezeu nu ne silește să ne schimbăm firea aplecată spre păcat, El doar ne sfătuiește, ne roagă, ne așteaptă să facem o schimbare spre binele nostru. Cred că cel mai bun exemplu pentru schimbarea cuiva este propria noastră schimbare, este să devenim noi un model de trăire al Cuvântului lui Dumnezeu astfel încât atunci când aproapele nostru este impresionat de o astfel de trăire, să dorească și el să trăiască o viață cu Dumnezeu.

Georgiana T.: Cum ne putem vindeca de patima osândirii aproapelui? Este oare îngăduința o soluție?

Pr. Emil Crăciun: Potrivit judecății omenești, cel care a făcut un rău trebuie judecat și pedepsit. Există și credința că prin astfel de sancțiuni, cel care a greșit se poate îndrepta. Dar pierdem din vedere că judecata omului, nu este judecata lui Dumnezeu: „**Nu sunt gândurile Mele ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre**” (Isaia 55, 8). Cel care a ajuns la măsura sacrificiului de sine și la iubirea vrăjmașilor, nu mai are nevoie de tribunale. Prin aceste afirmații nu doresc să se înțeleagă că Biserica este împotriva instanțelor de judecată, ci doresc să subliniez că Biserica le acceptă ca semn al neputinței omenești de a iubi vrăjmașii. Ceea ce este important înaintea lui Dumnezeu este ca omul să nu rămână lipsit de relația cu cineva. El trebuie să-și aibă în inimă pe toți, chiar și pe cei cu care s-a certat.

Iar așezarea în inimă a celui cu care ai fost în conflict, nu se poate face decât prin iertare, nu prin justiție. Închei cu **sfatul Sfântului Marcu**: „**Cel ce se roagă să nu judece pe cel ce lucrează, pentru că nu se roagă; cel ce lucrează**

ză să nu judece pe cel ce se roagă, zicând că acela stă, iar el lucrează; iar cel ce slujește să nu judece pe alții. Deci, fiecare, de face ceva, spre slava lui Dumnezeu să o facă. Cel ce citește să arate iubire și bunăvoință față de cel ce se roagă, cugetând întru sine că și pentru el se roagă; iar cel ce se roagă să gândească despre cel care lucrează, că fapta lui spre folosul tuturor se face”. Îngăduința poate fi o soluție creștină, căci și Bunul Dumnezeu ne îngăduie, dar nu este de acord cu păcatele și răutatea noastră. O face doar pentru că ne iubește și are îndelungă-răbdare și ne așteaptă cu brațele larg deschise să ne întorcem din calea păcatului. Dacă Dumnezeu este îngăduitor cu noi, atunci și noi trebuie să fim îngăduitori cu aproapele nostru!

Georgiana T.: Sfântul Antonie cel Mare ne învață că „dacă aducem folos duhovnicesc aproapelui, pe Dumnezeu dobândim și dacă greșim aproapelui, lui Hristos greșim.” Ce putem să înțelegem prin „folos duhovnicesc”? La ce se referă Sfântul Antonie cel Mare?

Pr. Emil Crăciun: Folosul duhovnicesc este acea stare care ne ajută la îndreptarea noastră, care corectează în noi niște gânduri sau atitudini greșite și le pune în deplin acord cu voința divină. Toți avem nevoie de folos duhovnicesc, pentru că nu e nimeni fără de păcat. Cel mai bun folos duhovnicesc îl avem de la Sfinții Părinți care ne-au lăsat sfaturi duhovnicești pentru toate aspectele vieții noastre. Cărți de folos duhovnicesc pot fi considerate: **Patericul sinaitic, Patericul egiptean, Patericul Lavrei Pecerska, Patericul românesc, Viețile Sfinților, Filocalia**, etc. Referitor la ce a spus **Sf. Antonie cel Mare**, prin cuvântul duhovnicesc care ne învață că orice ajutor dat aproapelui și prin care recuperăm pe omul care este căzut, dobândim harul lui Dumnezeu; iar atunci când greșim față de aproapele, greșim de fapt față de chipul Lui Dumnezeu care se află ascuns în fiecare semen al nostru: „**Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut!**” (Matei 25, 40).

(continuarea în numărul viitor)